

– М. : Академический Проект ; Екатеринбург : Деловая книга, 2002 – 736 с.

9.Веряскина В.П. Феномен жизни и человеческое развитие: в поисках новой парадигмы социально-философского исследования / В.П. Веряскина // Новые идеи в социальной философии. – М. : ИФ РАН, 2006.

10.Громов В.И. Новая идеология / В.И. Громов, Г.А. Васильев. – М., 1998. – 45 с.

11.Зиновьев А. Гомо советикус. Пара беллум / А. Зиновьев. – М. : Моск.рабочий, 1991. – 414 с.

12.Ильин В.И. Поведение потребителей / В.И. Ильин. – Сыктывкар, 1998 – 180 с.

13.Ильин В.И. Поведение потребителей. Краткий курс / В.И. Ильин. – СПб, 2000. – 200 с.

14.Ильин В.И. Потребление как дискурс / В.И. Ильин. – СПб, 2008. – 445 с.

15.Иноземцев В.Л. За пределами экономического общества. Постиндустриальные теории и постэкономические тенденции в современном мире / В.Л. Иноземцев. – М. : Академия: Наука, 1998. – 639 с.

16.Леви-Стросс К. Структурная антропология / К. Леви-Стросс. – М. : Изд-во ЭКСМО-Пресс, 2001 – 512 с.

17.Меликян О.М. Поведение потребителей : уч. / О.М. Меликян. – М. : Дашков и К, 2012. – 280 с.

18.Панарин А.С. Православная цивилизация в глобальном мире / А.С. Панарин. – М. : Алгоритм, 2002 – 496 с.

19.Панарин А.С. Искушение глобализмом / А.С. Панарин. – М. : Эксмо-Пресс, 2002. – 416 с.

20.Саевец А.Н. Поведение покупателей. Пособие / А.Н. Саевец. – Мн. : БГЭУ, 2009. – 201 с.

21.Федотова В.Г. Три великие трансформации. Социально-философский анализ взаимоотношений экономики и общества / В.Г. Федотова, В.А. Колпаков, Н.Н. Федотова. – М. : Культурная революция, 2008. – 608 с.

22.Фурс В. Социальная философия в непопулярном изложении / В. Фурс. – Мн. : Прописилен, 2005. – 184 с.

23.Эллок П. Создание бедности / П. Эллок. // Социология. Хрестоматия для вузов / А.И. Кравченко. – М. : Академический Проект Екатеринбург : Деловая книга, 2002 – 736 с.

Бучин О.П. Становище людини у споживацькому суспільстві.

Потреби не залишаються незмінними, вони еволюціонують згідно із законом зростаючих потреб, який об'єктивно діє у соціумі. Необхідно розглянути кореляцію цього закону із законом міри і негативні наслідки для людини недоспоживання та надмірного споживання у суспільстві масового споживання. У дослідженні встановлено негативний вплив ідеології споживання на духовні основи суспільства і вказано на необхідність розробки соціальної стратегії споживання та формування нового типу людини – розумного споживача.

Ключові слова: споживання, недоспоживання, надмірне споживання, суспільство споживання, масове споживання, міра, культура споживання, міфологеми, бідність, відчуження, багатство, ідеологія споживання, споживацька революція.

Buchin A. Person's position in the consumer society.

Needs are not static, they evolve according to the growing needs of law that objectively valid in society. It is necessary to consider the correlation of the law with the law of proportion and negative effects on human under-consumption and over-consumption in a society of mass consumption. The study found a negative effect on consumption ideology spiritual foundations of society and points out the need to develop a social strategy and use a new type of human - a reasonable consumer.

Keywords: consumption, under-consumption, over-consumption, consumer society, mass consumption, measure consumer culture, myths, poverty, exclusion, wealth, ideology of consumption, consumerism revolution.

Надійшла до редколегії: 13.06.14

УДК 261.6

О. О. Волинець

НУ «Львівська політехніка»

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПРО ВІЙНУ, МИР І ЗАГАЛЬНЕ БЛАГО

Проаналізовано позицію Католицької Церкви стосовно проблеми війни, агресії, насильства, як аморальних і неприйнятних способів вирішення міжнародних конфліктів. Досліджено запропоновані Церквою підходи до виключно мирних шляхів подолання суперечностей на міжнародній арені та ролі міжнародних організацій у налагодженні партнерських взаємовідносин між державами та побудові якісно нової системи міжнародних відносин.

Ключові слова: мир, міжнародне співтовариство, міжнародні організації, загальне благо, агресія, війна.

Сьогодні Україна, долаючи внутрішні конфлікти, опинилася перед загрозою зовнішнього втручання у свої внутрішні справи. Агресія Російської Федерації, в недалекому минулому дружньої держави та стратегічного партнера України, призвела до анексії Криму та підтримки сепаратизму та тероризму на Сході України. Акт агресії Російської Федерації проти України засудили всі демократичні держави світу. Європейський Союз, США, країни світового співтовариства, які будують свої зовнішньополітичні відносини на засадах демократії, міжнародні організації, зокрема ООН і, в першу чергу, Україна не визнали анексії Криму. Світ опинився перед загрозою III світової війни. У контексті реалій сучасного протистояння демократії і авторитаризму, особливо актуально постає питання пошуку шляхів виходу з кризи та недопущення ескалації конфлікту. Саме тому, особливого значення набуває дослідження моральних засад зовнішньополітичної діяльності держав, ролі міжнародних організацій у творенні миру, що містяться у вченні Католицької Церкви та стосується не лише держав, а й усіх людей доброї волі.

Джерельною базою дослідження стали документи Католицької Церкви, зокрема: Катехизм Католицької Церкви, Документи Другого Ватиканського Собору, енцикліки Римських Архієреїв – «Мир на землі» Івана XXIII, «Сотий рік» Івана Павла II, «Любов у правді» та «Про християнську любов» Венедикта XVI, у яких значна увага приділяється аналізу війни, агресії, насильства як аморальних і недопустимих способів вирішення міждержавних конфліктів та пропонуються шляхи подолання міжнародних конфліктів та побудови системи мирного співіснування міжнародної спільноти на засадах принципу спільного блага.

Мета дослідження полягає в аналізі основних документів Католицької Церкви, присвячених питанню війни і миру, які відзначаються універсальністю і можуть набути рекомендаційного характеру у справі подолання міжнародних конфліктів і сприяти побудові «цивілізації любові».

Центральне місце людини та природна схильність людей і народів налагоджувати взаємини творять основні передумови для побудови справжньої міжнародної

спільноти, устрій якої має бути орієнтований на забезпечення дієвого універсального спільного блага. Незважаючи на розповсюджене бажання побудувати справжню міжнародну спільноту, єдність людського роду ще не втілилась у реальність. На заваді цьому стоять матеріалістичні, націоналістичні та шовіністські ідеології, що заперечують цінності, які притаманні людській особі, взятій цілісно в усіх її вимірах: матеріальному і духовному, індивідуальному і суспільному. Співіснування народів будується на тих самих засадах, які повинні скеровувати взаємовідносини між людьми: на істині, справедливості, активній солідарності і свободі. Вчення Католицької Церкви про основні принципи міжнародної спільноти вимагає, щоб відносини між народами і політичними спільнотами регулювалися розумом, справедливістю, правом і переговорами, виключаючи насильство, війну, а також будь-які форми дискримінації, залякування та обману.

Міжнародне право – гарантія міжнародного порядку, тобто співіснування політичних спільнот, кожна з яких окремо прагне спільного блага для своїх громадян, а всі разом – спільного блага для всіх народів [7, с. 268]. Міжнародне співтовариство – це спільнота, яка базується на суверенності кожної держави-члена, без підпорядкованості, що заперечувала б чи обмежувала її незалежність. Таке бачення міжнародної спільноти аж ніяк не означає релятивізацію чи усунення відмінностей і характерних рис кожного народу, а, навпаки, передбачає заохочення до їхнього прояву. Повага до самобутності народів допомагає долати різні форми поділу, що ізолюють народи і наділяють їх егоїзмом, який має дестабілізуючі наслідки. Церква визнає важливість національного суверенітету, під яким розуміють, насамперед, прояв свободи, що повинна регулювати відносини між державами. Суверенітет – це суб'єктність нації в політичному, економічному, соціальному і культурному сенсі. Особливого значення набуває культурна складова як джерело опору агресивним діям чи формам панування, що обмежують свободу держави. Саме культура гарантує збереження ідентичності народу, виражає й утверджує його духовний суверенітет.

Для створення і зміцнення міжнародного устрою, що гарантував би мирне співіснування народів, необхідно, щоб моральний закон, який керує життям людей, регулював відносини між державами. Універсальний моральний закон має бути дієвим і незмінним та визначати правила побудови майбутнього світу, у якому не може бути місця війні чи будь-якому прояву насильства, а всі суперечності чи конфліктні ситуації повинні вирішуватись шляхом переговорів та пошуку шляхів мирного їх вирішення. Юридична і богословська думка, закорінені у природному праві, формує універсальні принципи, які передують внутрішньому праву держави і перевищують його: єдність людського роду, рівна гідність кожного народу, відмова від війни як засобу розв'язання конфліктів, необхідність співпраці задля досягнення спільного блага і вимога дотримуватись прийнятих угод. Слід особливо підкреслити останній принцип, аби уникнути спокуси вдаватися до закону сили, а не до сили закону. Для забезпечення верховенства права найбільшого значення набуває принцип взаємної довіри. Під цим кутом зору необхідно переглянути нормативні документи мирного врегулювання конфліктів, з метою розширення сфери їхнього застосування та їхню обов'язковість. Інститути переговорів, посередництва, примирення й арбітражу, які слугують виразом міжнародної законності, необхідно підтримати шляхом створення дієвої юридичної світової

влади. Прогрес у цьому напрямку дозволить світовій спільноті стати не простим згуртуванням держав, а структурою, в якій можливе мирне розв'язання конфліктів. «Так само як усередині окремих держав, – зазначає Іван Павло II, – особиста помста і репресії поступилися місцем силі закону, так і в міжнародному співтоваристві потрібні дії потребують негайної реалізації» [7, с. 268]. Для зниження напруження, яке виникає у відносинах між різними політичними спільнотами і може загрожувати стабільності націй та міжнародній безпеці, необхідно дотримуватися загальних правил ведення переговорів і рішуче відкинути думку про те, що справедливості можна досягнути шляхом війни. [7, с. 221 – 222]. Іван Павло II зазначав: «Якщо війна може закінчитися без переможців і переможених, самознищенням людства, то потрібно відкинути логіку, що призводить до цього, тобто ідею, начебто намагання знищити супротивника, протистояння і війна як така сприяють прогресу й історичному поступу» [7, с. 215].

Католицька Церква наголошує, що насилля ніколи не буває «правильною» відповіддю і трактує насильство як зло, неприйнятне у вирішенні проблем і негідне людини, яке заперечує істину віри, істину нашої людяності. Коли воля влади стає важливішою від волі Бога, тоді в людині вже не можна розпізнати образ Бога, людина сприймається як «людський матеріал», яким «користувалися, який зневажали, зневажаючи насправді самого Бога» [6, с. 148]. Найбільш концентрованим виразом насильства є війна, яка не лише не сприяє розв'язанню конфліктної ситуації, призводить до значних людських жертв, а й породжує нові і складніші конфлікти. Війна завдає не лише матеріальної а й моральної шкоди [1, с. 603], викликаючи крах справжнього гуманізму.

Агресивна війна за своєю природою аморальна. У той трагічний момент, коли виникає війна, керівники держави, яка зазнала нападу, мають право і обов'язок захищати країну, застосовуючи навіть силу зброї. Католицька Церква, визначаючи елементи «справедливої війни», стверджує, що використання сили законне, якщо відповідає певним жорстким умовам: «шкода завдана агресором нації чи спільноті націй, була тривалою, важкою і безперечною; усі інші засоби для покладання цьому краю виявилися неможливими або безуспішними; були обґрунтовані можливості успіху; використання зброї не спричинило лиха і безладдя, важчих, ніж лихо, яке слід усунути» [4, с. 529]. Під час оцінювання цих умов необхідно враховувати потужність сучасних засобів руйнування та відчувати відповідальність за спільне благо під час прийняття рішення. Навіть якщо ця відповідальність виправдовує наявність засобів, необхідних для реалізації свого права на захист, держави зобов'язані зробити все можливе, щоб забезпечити мир не лише на власній території, а й в усьому світі. Необхідно пам'ятати, що «одна справа – воювати, захищаючи власний народ, і зовсім інша – бажати підкорити собі інші народи. Воєнна міць не виправдовує її використання чи то з політичною, чи то з воєнною метою. Якщо війна, на жаль, почалася ворогуючим сторонам також не все дозволено» [1, с. 604]. Така позиція Католицької Церкви узгоджується з Хартією Організації Об'єднаних Націй яка, як відомо, ґрунтується на загальній забороні використовувати силу для розв'язання суперечливих питань між державами, за виключенням двох випадків: необхідний захист і заходи, до яких вдається Рада Безпеки в межах своєї компетенції утвердження миру. В будь-якому разі, реалізація права на захист власної держави і народу не повинна виходити

за межі необхідності. Саме тому, воєнні дії, які не мають вмотивованих підстав, породжують серйозні моральні і правові проблеми. Лише компетентні органи, визначивши на основі ретельної оцінки і серйозного обґрунтування загрози для миру, можуть дати міжнародний дозвіл на використання зброї і санкціонувати втручання у сферу автономії держави.

Необхідність захисту виправдовує наявність у держав збройних сил, які повинні слугувати миру. Військові, що служать у збройних силах, покликані на практиці захищати добро, істину і справедливість у світі. З цього погляду, важливим є збільшення кількості військових, які служать у міжнародних силах, здійснюючи гуманітарні чи миротворчі місії ООН. Кожен, хто служить у збройних силах, морально зобов'язаний не виконувати злочинні накази, що порушують право народів і його загальні принципи [4, с. 530]. На військових покладається цілковита відповідальність за їхні дії, які суперечать правам людини і народів чи нормам міжнародного гуманітарного права. Такі дії не можна виправдати необхідністю виконувати злочинні накази керівництва.

Право застосовувати зброю задля необхідного захисту тісно пов'язане з обов'язком надавати захист і допомогу невинним жертвам, які самі не можуть захиститися від агресії. У сучасних конфліктах, які часто відбуваються в межах однієї держави, необхідно цілковито дотримуватися вимог міжнародного гуманітарного права. Дуже часто від цих конфліктів потерпає мирне населення, а іноді навіть стає мішенню війни. У деяких випадках людей брутально знищують або насильно виганяють з власних домівок чи землі під виглядом «етнічної чистки», що завжди неприпустимо. За цих трагічних обставин слід надавати гуманітарну допомогу мирному населенню, однак вона не повинна бути засобом впливу на тих, хто її отримує. Відтак, благо людської особи має передувати інтересам конфліктуючих сторін. Обов'язок захищати мирне населення від впливу війни – це практичний вияв принципу гуманізму. Уся міжнародна спільнота має моральний обов'язок заступатися за ті групи, виживання яких опиняється під загрозою, а права серйозно порушуються. Вжиті заходи повинні повністю відповідати міжнародному праву й фундаментальному принципу рівності держав. В компетенції Міжнародного кримінального суду є покарання відповідальних за особливо тяжкі злочини проти людства: геноцид, воєнні злочини, агресію. Санкції, які передбачає сучасний міжнародний порядок, призначені виправляти поведінку урядів тих країн, які порушують мирного та організованого міжнародного співіснування чи жорстко пригноблюють власне населення. Компетентні органи міжнародної спільноти повинні чітко визначити мету таких санкцій, а також періодично і об'єктивно оцінювати вжиті заходи, їхню ефективність та вплив на мирне населення. Санкції наколи не повинні бути засобом покарання всього народу, їх мета – торувати шлях до переговорів і діалогу. Серед найбільш впливових санкцій, які може впроваджувати міжнародна спільнота, Католицька Церква визначає економічне ембарго, збалансоване і контрольоване роззброєння, стримування [4, с. 530], контроль над виробництвом, продажем, імпортом і експортом зброї [4, с. 531]. Відтак, уряди держав зобов'язані зупинити розповсюдження зброї головним чином серед воюючих угруповань, які не належать до збройних сил держави.

Держави не завжди володіють потрібними для ефективного захисту засобами, тому виникає необхідність у міжнародних і регіональних організаціях, які повинні

співпрацювати для розв'язання конфліктів і сприяти миру, відновлюючи взаємну довіру. Аналізуючи покликання та діяльність ООН, Іван XXIII писав: «Отож ми палко прагнемо, щоб Організація Об'єднаних Націй спромоглася дедалі краще пристосовувати свою форму і свої засоби до широти і шляхетності своїх обов'язків. Нехай найшвидше надійде той час, коли ООН зможе дієво захищати права людської особи: права, які безпосередньо випливають із гідності людської особи, а тому універсальними, непорушними і незмінними, тим паче, що люди, які нині що день, то ширше беруть участь у політичному житті своїх націй, дедалі активніше дбають і про загальнолюдські інтереси й дедалі краще усвідомлюють свою належність, як живих членів, до всесвітньої людської родини» [5, с. 41]. Є підстави сподіватися, що завдяки зустрічам та переговорам люди краще зрозуміють зв'язки, які їх поєднують, адже ці зв'язки походять з їхньої спільної людської природи, а також усвідомлять, що одна з найголовніших вимог цієї природи полягає в тому, щоб між ними і їхніми народами панував не страх, а любов, яка виражається у чесному, багатогранному і продуктивному співробітництві [5, с. 36 – 37].

Магістеріум Католицької Церкви стверджує, що запобігти конфліктам і насиллю можна лише за умови усвідомлення кожною людиною необхідності плекати мир з дня у день, зберігати стан миру у своєму серці. В такий спосіб мир поширюватиметься від людини до різних суспільних об'єднань, доки не охопить всю політичну спільноту [4, с. 531]. В атмосфері гармонії та поваги до справедливості може зростати справжня культура миру, здатна охопити всю міжнародну спільноту. Тому мир – це плід «ладу, запровадженого у людському суспільстві Божественним Засновником, який повинні втілювати у життя люди, що прагнуть більшої досконалості» [1, с. 601 – 602]. Такого ідеалу миру можна досягти лише за умови забезпечення блага окремої людини та довірливого і добровільного взаємного обміну багатствами духу і талантами [1, с. 602].

В атомну епоху важко навіть уявити війну в якості знаряддя встановлення справедливості. Саме тому, пошук альтернативних війні шляхів розв'язання міжнародних конфліктів сьогодні став невідкладним. В ситуації, коли засоби масового знищення, до яких мають доступ навіть невеликі країни, надзвичайно потужні, а народи землі тісно взаємопов'язані, майже неможливо зменшити наслідки конфлікту. Тому варто шукати причини збройних конфліктів, особливо пов'язаних з такою діяльністю системи, що спричиняє несправедливість та відчувати спільну відповідальність за недопущення війни і сприяння розвитку світового співтовариства [7, с. 266 – 268]. Турбота про впорядковане і мирне співіснування людського роду спонукає Католицьку Церкву наполягати на необхідності створення всесвітньої влади, яку визнаватимуть усі і яка буде наділена дієвою силою гарантувати загальну безпеку, дотримання справедливості і повагу до прав [1, с. 607 – 608]. Така влада повинна постати із взаємної угоди, а не бути нав'язаною і не носити ознак світової супердержави. Політична влада на рівні міжнародного співтовариства повинна керуватися законом, підпорядковуватися спільному благу, дотримуватися принципу субсидіарності, «бути задіяною у справу справжнього інтегрального людського розвитку, бути інспірованою цінностями любові у правді» [2, с. 108]. а діяльність міжнародних організацій повинна відповідати потребам людини у соціальному житті і у сферах, особли-

во важливих для мирного і упорядкованого співіснування націй та народів [1, с. 609].

Через глобалізацію проблем сьогодні, як ніколи, постає нагальною потреба розширювати міжнародну політичну активність з метою забезпечення миру і розвитку шляхом прийняття узгоджених заходів. Магістеріум Католицької Церкви наголошує, що взаємозалежність між людьми і між народами має моральний характер і визначає економічні, культурні, політичні та релігійні відносини в сучасному світі. «Світська держава, – зазначає Й. Ратцінгер, – ...повинна спиратися на формулючі моральні основи, які її збудували; вона може і мусить визнавати основоположні цінності, без яких її не було б, і без яких вона не могла б вижити. Держава абстрактного розуму, що втратив історичні корені, не вистійть [6, с. 146]. Отож, можна сподіватися нового погляду на міжнародні організації, який «передбачає подолання політичного суперництва і відмову від маніпулювання цими організаціями, що існують виключно для спільного блага» [7, с. 274] та досягнення вищого рівня міжнародного порядку. Зокрема, міжурядові структури повинні ефективно виконувати функції контролю і керівництва, оскільки спільне благо сьогодні стає метою, якої не можуть досягти окремі держави, навіть якщо вони займають домінуюче становище у світі і вирізняються могутністю, політичною силою і багатством. Крім того, міжнародні організації повинні гарантувати рівність, яка лежить в основі універсального права на участь у процесі цілісного розвитку, з обов'язковою належною повагою до законних відмінностей. Водночас, Католицька Церква позитивно оцінює ті об'єднання громадянського суспільства, які формують громадську думку з різних питань міжнародного життя, особливу увагу звертаючи на дотримання прав людини. Відданість ідеалам міжнародного співтовариства, особливо завдяки практичним жестам учасників неурядових організацій та всіх людей доброї волі може слугувати джерелом натхнення для діяльності на міжнародній арені національних урядів. Зауважимо, що побудова справедливих структур, не входить до компетенції Церкви, а належить до сфери політики – сфери «самовідповідального розуму». Відтак, завдання Церкви у цій ділянці можна вважати опосередкованим: «вона повинна сприяти очищенню розуму і пробудженню моральних сил, без яких ані не можна створити справедливих структур, ані вони не зможуть слугувати довготерміновій меті. Будувати справедливий суспільний лад – безпосереднє завдання мирян» [3, с. 42].

Висновки. Утвердження миру у світі – складова місії Церкви, через яку здійснюється спасительна справа Христа на землі. Утвердження справжнього миру – це вияв християнської віри в любов, яку Бог почуває до кожної людини. Віра в Божу любов породжує нове бачення світу і нове ставлення до інших, а прощення і примирення, яким би тривалим і складним не був цей процес, уможливило справжній мир. Католицька Церква як духовна і, водночас, суспільна інституція, виходячи з реалій сучасного світу, прагне силою свого морального авторитету вплинути на процес утвердження миру у всьому світі. Гнівню засуджуючи агресію і війну, як способи врегулювання конфліктних ситуацій, Церква натомість пропонує облаштування міжнародних відносин на заса-

дах моральності, законності і прагнення всіх народів до досягнення спільного блага.

Проблема встановлення якісно нових міжнародних відносин, базованих на мирному співіснуванні та співробітництві всіх держав-членів світового співтовариства, та ролі Церкви у побудові «цивілізації любові» надзвичайно складна та багатогранна, а тому потребує подальшого опрацювання.

Бібліографічні посилання

1. Душпастирська Конституція про Церкву в сучасному світі // Документи Другого Ватиканського Собору, Конституції. Декрети. Декларації. – Львів : «Свічадо», 1996. – с. 499 – 620.
2. Енцикліка Любов у правді Вселенського Архієрея Венедикта XVI про інтегральний людський розвиток у любові та правді. – Жовква : Місіонер, 2010. – 128 с.
3. Енцикліка святішого отця Венедикта XVI Єпископам, священикам, дяконам, посвяченим особам і вірним мирянам Про християнську любов. – Митрополича комісія «Справедливість і мир» УГКЦ, 2006. – 63 с.
4. Катехизм Католицької Церкви. – Синод Української Греко-Католицької Церкви, 2002. – 771 с.
5. Мир на землі. Енцикліка папи Івана XXIII про встановлення миру між усіма народами в істині, справедливості, любові та свободі. – Львів : «Свічадо», 2008. – 53 с.
6. Ратцінгер Й. Цінності в часі перемін. Долання майбутніх викликів / Йосиф Ратцінгер. – Львів : «Місіонер», 2006. – 164 с.
7. Энциклика его святейшества папы Иоанна Павла II «Centesimus annus» («Сотой годовщине») // Энциклики его святейшества папы Римского 1891, 1981, 1991 гг. о труде, человеческой жизнедеятельности, нравственности и морали. – Киев: Институт праксеологии, 1993. – с. 187278.

Вольнец О. А.. Католическая Церковь о войне, мире и общем благе.

Проанализировано позицию Католической Церкви относительно проблемы войны, агрессии, насилия, как аморальных и недопустимых способов разрешения международных конфликтов. Исследовано предлагаемые Церковью подходы к исключительно мирным путям преодоления противоречий на международной арене и роли международных организаций в восстановлении партнерских взаимоотношений между государствами и построении качественно новой системы международных отношений.

Ключевые слова: мир, международное сообщество, международные организации, общее благо, агрессия, война.

Wolynets O. Catholic Church speaks about war , peace and the commonwealth.

The analysis was done on the position of the Catholic Church concerning the problem of aggression, violence and war as immoral and unacceptable ways of resolving international conflicts in the modern world. The research has analysed basic documents of the Catholic Church, which discover war's negative consequences for all mankind. These leads not only to the indulgence of inalienable human rights, but also to significant human victims, material loses, and spiritual sacrifices. Particular attention is paid to the consideration of the international community on the necessary and reasonable sanctions against the aggressor, and the provision of humanitarian assistance to countries that have experienced military aggression.

Key words: peace, the international community, international organizations, the commonwealth, aggression, war.

Надійшла до редколегії: 20.04.14 р.